

STEVE BERRY

**RUKOPIŠ
KARLA VELIKÉHO**

STEVE BERRY

RUKOPIŠ

KARLA VELIKÉHO

2013

Copyright © 2008 by Steve Berry
Endpaper map © 2008 by David Lindroth
Translation © 2009, 2013 by Hana Pernicová
Cover design © 2009, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického original THE CHARLEMAGNE PURSUIT,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2008,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2013

ISBN 978-80-7303-941-7

*Pro Pam Ahearnovou a Marka Tavaniho,
kteří přetavují mé sny ve skutečnost*

PODĚKOVÁNÍ

U každé knihy děkuji báječným lidem z Random House a ani tahle není výjimkou. Gina Centrellová, Libby McGuireová, Cindy Murrayová, Kim Hoveyová, Christine Cabellová, Beck Stvan, Carole Lowensteinová, jakož i další z oddělení marketingu a prodeje – těm všem patří můj srdečný dík. Smekám klobouk před Laurou Jorstadovou, jež korigovala všechny mé romány. Žádný spisovatel si nemůže přát lepší a profesionálnější spolupracovnice.

Zvláštní dík patří přátelským lidem v Cáchách, kteří nesmírně trpělivě odpovídali na mé neodbytné otázky. A už dlouho dlužím zmínku i poděkování Ronu Chamblinovi, vlastníku knihkupectví Chambline Bookmine v Jacksonville na Floridě, kde už léta sháním pro svá díla většinu podkladových materiálů. Je to úžasné místo. Díky, Rone, žeš ho vytvořil. A zdravím naši Australanku Kate Taperellovou, jež mi poskytla inspirující vhled do duše a mluvy lidí u protinožců.

Na závěr chci tuto knihu věnovat své agentce Pam Ahearnové a svému redaktorovi Marku Tavanimu. Pam mě roku 1995 přijala mezi své klienty a pak strpěla pětadesát odmítnutí během sedmi let, než jsme prorazili. Tomu se říká trpělivost! A Mark vykázal obdivuhodnou kuráž, když se ujal potrhleho právníka, který chtěl psát knihy.

Všichni jsme to přežili.

Dlužím Pam a Markovi víc, než kterákoli lidská bytost dokáže během svého života splatit.

Děkuji vám.

Za všechno.

Studuj minulost, abys odhadl budoucnost.

KONFUCIUS

Prastaří Mistři byli laskaví, záhadní, vážní, vstřícní. Hloubka jejich vědomostí je nepředstavitelná. Jelikož je nepředstavitelná, nemůžeme učinit nic víc než popsat je zvnějšku. Byli pozorní jako lidé přecházející zimní řeku. Ostražití jako lidé uvědomující si nebezpečí. Zdvořilí jako hosté na návštěvě. Poddajní jako led při oblevě. Prostí jako neopravené kusy dřeva.

LAO-C' (604 PŘ. N. L.)

Kdo rozvrací svůj dům, zdědí vítr.

KNIHA PŘÍSLOVÍ, 11:29

Prolog

Listopad 1971

Rozječel se alarm a Forrest Malone zpozorněl.

„Hloubka?“ křikl.

„Sto osmdesát tři metrů.“

„Co je pod námi?“

„Dalších šest set metrů ledové vody.“

Malone přelétl pohledem ukazatele s údaji o poloze a teplotě. Ve stísněné řídicí sekci seděl po jeho pravici navigátor a nalevo se tísnil kormidelník. Oba měli ruce jako přilepené k ovládacím pákám. Kontrolky se rozsvěcovaly a zhasínaly.

„Zpomalit na dva uzly.“

Ponorka se zakymácela.

Alarm ztichl. Řídicí sekce se ponořila do tmy.

„Kapitáne, hlášení z reaktorové místnosti. U jedné z regulačních tyčí se spálila pojistka.“

Maloneovi bylo jasné, co následovalo: Bezpečnostní mechanismy zabudované do téhle náladové mašiny automaticky zasunuly ostatní tyče a reaktor se vypnul – byl odstaven. Dalo se udělat jen jediné. „Přejít na baterie.“

Rozsvítilo se slabé nouzové osvětlení. Do řídicí sekce vtrhl lodní inženýr Flanders, úpravný a energický profesionál, k němuž Malone choval plnou důvěru. „Tak spusťte, Tome.“

„Nevím, jak moc je to zlé a jak dlouho nám potrvá oprava, ale potřebujeme snížit elektrické zatížení.“

Už dřív se jim stalo, že vysadil pohon, vlastně už několikrát, a Malone věděl, že když se budou chovat rozumně, baterie by měly být s to nahradit reaktor po dobu dvou dnů. Posádka prošla tvrdým výcvikem právě pro případ takových situací, jenomže v manuálu stálo, že jakmile se reaktor zastaví, musí se restartovat nejpozději za hodinu. Kdyby to trvalo déle, je nutno dopravit plavidlo do nejbližšího přístavu.

A ten byl skoro dva a půl tisíce kilometrů daleko.

„Vypnout všechno, co nepotřebujeme,“ nařídil.

„Bude těžké udržet polohu, kapitáne,“ poznamenal navigátor.

Malone znal Archimedův zákon. Předmět, který váží stejně jako odpovídající objem vody, se nepotápí ani nestoupá k hladině. Vzhledem k neutrálnímu vztlaku zůstává tam, kde je. Na tomto základním principu funguje každá ponorka – drží se pod hladinou a manévruje díky motorům. Bez elektřiny motory nepoběží a plavidlo nebude možné řídit. Se všemi problémy by se daleko snáz vypořádali na hladině, jenomže nad nimi nebylo otevřené moře. Vězeli pod ledovým příkrovem.

„Kapitáne, strojevna hlásí menší průsak v hydraulice.“

„Menší průsak?“ zeptal se Malone. „Zrovna teď?“

„Všimli si toho už dřív, ale teď vzhledem ke snížení výkonu žádají o povolení uzavřít ventil, aby mohli vyměnit hadici.“

Logické. „Ať to udělají. Doufám, že už je to poslední špatná zpráva.“ Obrátil se k technikovi u sonaru. „Jak to vypadá před námi?“

Všichni námořníci na ponorkách dají na zkušenosti svých předchůdců. Ti, kdo se potýkali se zamrzlým mořem před nimi, jim odkázali dvě důležitá ponaučení: Nikdy nenarážej do ničeho zmrzlého, pokud nutně nemusíš, a když už musíš, opři se přídi i na led, jemně přitlač a modli se.

„Vepředu čisto,“ ozvalo se od sonaru.

„Začíná nás strhávat proud,“ upozornil navigátor.

„Vyrovnávejte polohu. Ale šetřete elektřinou.“

Zničehonic se před ponorky ostře sklonila dolů.

„Co se sakra děje?“ zamumlal Malone.

„Záďové hloubkové kormidlo se nastavilo na plný ponor,“ vykřikl kormidelník. Vyskočil na nohy a vší silou k sobě přitáhl řídicí páku. „Nereaguje!“

„Blounte, pomozte mu!“ zařval Malone.

Blount se vymrštil od sonaru a rozběhl se kormidelníkovi na pomoc. Náklon se zvětšoval. Malone se chytil stolu s mapami. Všechno, co nebylo přišroubované, se valilo kupředu jako lavina.

„Nouzové ovládní kormidel,“ vyštěkl.

Úhel stoupal.

„Přes pětáctyřicet stupňů,“ ohlásil navigátor. „Kormidla pořád na plný ponor. Nefungují.“

Malone se držel stolu a pokoušel se udržet rovnováhu.

„Dvě stě sedmdesát pět metrů a klesáme.“

Číslice na hloubkoměru se protáčely takovou rychlostí, že splývaly. Plavidlo bylo dimenzováno na devět set patnáct metrů, jenže dno se rychle blížilo a vnější tlak vody stoupal – stoupne-li příliš vysoko anebo příliš prudce, trup se zborťí. I když narazit s běžícími motory do dna taky nebyla zrovna lákavá vyhlídka.

Zbývalo jen jediné.

„Okamžitě zpětný chod! Vyprázdnit všechny zátěžové nádrže!“

Strojovna splnila rozkaz. Ponorka zavibrovala. V nádržích zahučelo, jak se dovnitř vevalil stlačený vzduch a vyháněl z nich vodu. Navigátor se pevně přidržel a stejně tak i kormidelník; připravovali se na to, co vzápětí přijde.

Obnovil se kladný vztlak.

Sestup se zpomalil.

Příd se zvedla a pak se vyrovnala.

„Udržovat hloubku,“ nařídil Malone. „Nahoru nechci.“

Kormidelník uposlechl rozkaz.

„Kolik zbývá ke dnu?“

Blount se vrátil na svoje stanoviště. „Šedesát metrů.“

Malone zalétl očima ke hloubkoměru. 731 metrů. Trup sténal námahou, ale odolával. Upřel pohled na ukazatele netěsností. Podle kontrolky všechny ventily a spoje pevně držely. Konečně aspoň jedna dobrá zpráva.

„Posaďte nás na dno.“

Tahle ponorka měla oproti ostatním tu výhodu, že dokázala dosednout na mořské dno. Byla to jen jedna z mnoha rafinovaností, kterými oplývala – vedle posílení pohonných a řídicích systémů, jehož názornou demonstraci právě zažili.

Ponorka dosedla na dno.

Muži ve velitelské sekci hleděli jeden na druhého. Nikdo nepromluvil. Nebylo potřeba. Malone věděl, co jim letí hlavou: *To bylo o chlup.*

„Víme, co se stalo?“ zeptal se.

„Strojovna hlásí, že jakmile uzavřeli kvůli opravě ventil, selhaly normální i nouzové mechanismy řízení. Nikdy dřív k tomu nedošlo.“

„Jako bych to nevěděl.“

„Ventil je znovu otevřený.“

Malone se pousmál nad způsobem, jakým mu inženýr nepřímo sdělil: *Kdybych věděl víc, řekl bych to.* „Dobře, řekněte jim, ať to spraví. Co reaktor?“

Na zvládnutí neplánovaného sestupu určitě spotřebovali sakra hodně energie z baterií.

„Pořád stojí,“ oznámil jeho zástupce.

Hodina, během níž ho potřebovali znovu nahodit, rychle brala zaslavé.

„Kapitáne,“ ozval se Blount od sonaru. „Kontakt zvenčí na trupu. Na více místech. Něco pevného. Zřejmě jsme dosedli na kamení.“

Malone se rozhodl riskovat další ztrátu energie. „Zapněte kamery a vnější osvětlení. Ale jen na chvíli.“

Na videozáběrech se objevila čistá voda se třpytivými pohyblivými skvrnkami drobného podmořského života. Ponorku obklopovaly balvany povalující se na mořském dně v roztodivných úhlech.

„To je zvláštní,“ vyhrkl kdosi.

Malone si toho všiml taky. „To nejsou balvany. Jsou to kamené bloky. A veliké. Kvádry a krychle. Posvitte na některý.“

Blount sáhl po ovladačích a kamera zaostřila na nejbližší stěnu jednoho kamene.

„Panebože,“ vydechl zástupce.

Na kameni se rýsovaly znaky. Nebylo to písmo, tedy přinejmenším žádné písmo, které by Malone znal. Vypadalo trochu jako oblá kurzíva. Znaky se spojovaly do skupinek připomínajících slova, ale nic z toho nedokázal přečíst.

„Na ostatních je to taky,“ ozval se Blount a Malone si prohlédl další záběry.

Ocitli se uprostřed zříceniny; její ruiny se nad nimi přízračně tyčily.

„Vypnout kamery,“ rozkázal Malone. Momentálně mu záleželo víc na energii než na pamětihodnostech kolem. „Nevadí, když zůstaneme bez pohybu?“

„Dosedli jsme na prázdné místo,“ odpověděl Blount. „Je to dobré.“

Vtom se znovu rozeřval alarm. Malone okamžitě zjistil příčinu – elektrické panely.

„Kapitáne, potřebují vás vepředu,“ ozvalo se přes poplachový signál.

Malone se propletl ven z řídicí sekce. U paty žebříku vedoucího nahoru do věže už na něj čekal inženýr.

Poplašný signál umkl.

Malone ucítil horko a sklopil oči k podlaze. Shýbl se a zlehka se dotkl kovu. Pálil jako ďas. To nevypadalo ani trochu dobře. Pod podlahou bylo v hliníkové šachtě uloženo sto padesát zinko-stříbrných baterií. Z trpké zkušenosti věděl, že jsou spíš na okrasu než k užitku, protože s nimi ustavičně byly potíže.

Strojník už odšroubovával čtyři šrouby, které držely jeden z plátů podlahy. Sundal ho a zespodu se vyvalil žhavý oblak kouře. Malone okamžitě pochopil, co se děje. Roztok hydroxidu draselného v bateriích vytekl.

Už zase.

Rychle vrátili plát na místo, jenže tím získají nanejvýš pár minut. Ventilační systém brzy rozptýlí zplodiny hoření po celé lodi, a jelikož nemají možnost odvětrat jedovatý vzduch, všechny je to zabije.

Malone se rozběhl zpátky do řídicí sekce.

Nechtělo se mu umřít, ale jejich šance rapidně klesaly. Šestadvacet let sloužil na ponorkách – dieselových i jaderných. Prošel tvrdým výběrem, při kterém uspěje jen jeden z pěti uchazečů, protože školy ponorkového námořnictva si dávají záležet, aby si při testech tělesné zdatnosti, rychlosti reakcí i při psychologických pohovorech všichni hrábli až na dno. Hned při první plavbě dostal od svého kapitána čestný odznak se stříbrnými delfíny a sám ho později udělil mnoha jiným.

Takže věděl, jak na tom je.

Spadla opona.

Když vcházel do řídicí místnosti, připraven alespoň předstírat, že ještě mají naději, hlavou mu kupodivu táhla jen jediná myšlenka. Na syna. Kterému je deset. A který bude vyrůstat bez otce.

Mám tě hrozně moc rád, Cottone.

PRVNÍ ČÁST

1

Garmisch, Německo **Úterý 11. prosince, současnost** **13:40**

Cotton Malone nenáviděl uzavřené prostory.

A ještě k tomu byla kabina lanovky narvaná. Většinu pasažérů tvořili výletníci v pestrobarevném oblečení, s lyžemi a hůlkami přes rameno. Byla to pestrá národnostní směsice – Italové, pár Švýcarů, hrstka Francouzů, ale většinou Němci. Nastoupil mezi prvními, takže se naštěstí propracoval k jednomu zamrzlému oknu a trochu se mu ulevilo. O tři tisíce metrů výš se proti ocelově modrému nebi výhrůžně zvedala Zugspitze, jejíž impozantní šedý vrchol se zahalil sněhovou čepicí blížící se zimy.

Muselo mu přeskočit, že souhlasil s tímhle místem.

Lanovka pokračovala v závratném stoupání, minula další ocelový nosník zasazený do skalnatého úbočí.

Malone byl nervózní, a nejen z té výšky a tlačence. Na nejvyšší hoře Německa na něj bude čekat dávný přízrak. Vyhýbal se tomu dostaveníčku už skoro čtyřicet let. Lidé, kteří pohřbili minulost tak odhodlaně jako on, by jí neměli pomáhat z hrobu.

A přece se zrovna k tomu chystal.

Drncání zpomalovalo. Lanovka dojela na konečnou a zastavila.

Lyžaři se vyhrnuli ven a zamířili k jiné, která je dopraví o kus níž k vysokohorskému lyžařskému centru s chatou a čekajícími svahy. Malone nelyžoval, teď ani nikdy dřív, a nijak o ten sport nestál.

Prorazil si cestu návštěvnickým centrem, které se podle žluté cedulky nazývalo Müncher Haus. Jedné polovině budovy vévodila restaurace, zbytek se využíval jako divadlo, snack bar, observatoř, obchod se suvenýry a meteorologická stanice.

Opřel se do dveří z tlustého skla a vyšel na terasu ohrazenou zábradlím. Na rtech ho zaštípal alpský mráz. Podle toho, co říkala Stephanie Nelleová, má jeho kontakt čekat na vyhlídkové plošině. Jedno bylo jasné – díky třem kilometrům nadmořské výšky tady jejich schůzka proběhne v daleko větším soukromí než kdekoli jinde.

Zugspitze se nacházela na hranicích. Na jihu se směrem do Rakouska zvedaly hřebeny zasněžených hor. Na severu lemoval mělké okrouhlé údolí prstencem rozeklaných skalnatých štítů. Německý Garmisch a jeho sesterskou vesnici Partenkirchen halil tenký závoj ledové mlhy. Byla to mekka sportovců – celý tenhle kraj vyhledávali nejen lyžaři, ale i ti, kdo holdují jízdě na bobech, bruslení a curlingu.

To byly další sporty, kterým se Malone vyhýbal.

Vyhlídková terasa byla opuštěná až na jakýsi postarší pár a několik lyžařů, kteří se tu zřejmě zastavili, aby se potěšili dalekým rozhledem. Malone sem přišel odhalit tajemství – tajemství, které ho pronásledovalo ode dne, kdy muži v uniformách oznámili jeho matce, že její manžel zahynul.

„Před osmačtyřiceti hodinami jsme s ponorkou ztratili kontakt. Vyslali jsme do severního Atlantiku pátrací a záchranné lodě a ty pročesaly její poslední známou polohu. Před šesti hodinami se neštěstí potvrdilo. Rodinám jsme nic neřekli, dokud jsme nevěděli naprosto jistě, že nikdo nepřežil.“

Matka vůbec neplakala, to nebyl její styl, ale zdrtilo ji to. V Maloneově dospívající mysli se během let líhly otázky. Vláška jim kromě oficiálních prohlášení vlastně nic nevysvětlila. Když později Malone vstoupil do vojenského námořnictva, pokusil se získat přístup ke zprávě komise, která potopení ponorky vyšetřovala, ale zjistil, že spadá mezi tajné materiály. Za nějakou dobu to zkusil znovu – poté, co se stal agentem ministerstva spravedlnosti a obdržel prověrku na vysoký stupeň utajení. Bez úspěchu. Když za ním přijel na prázdniny jeho patnáctiletý syn Gary, vynořily se otázky znovu. Gary sice dědečka nikdy nepoznal, ale chtěl se o něm dozvědět co nejvíc, hlavně o tom, jak zahynul. O potopení ponorky *USS Blazek* v listopadu 1971 se psalo v novinách, takže si mnohá z těch starých líčení přečetli na internetu. Pová-

dání s Garym oživilo Maloneovy staré pochybnosti natolik, že se konečně rozhoupal k akci.

Sevřel ruce, zastrčil si je do kapes bundy a začal se procházet po terase.

Zábradlí bylo hustě poseto dalekohledy. U jednoho stála jakási žena s tmavými vlasy staženými do nevzhledného drdolu. Měla na sobě křiklavou kombinézu a vedle ní se opíraly o zábradlí lyže a hůlky. Dívala se dolů do údolí.

Jakoby nic k ní popošel. Už dávno si osvojiil pravidlo nikdy nespěchat. Z toho koukají jen potíže.

„Nádherná scenérie,“ prohodil.

Otočila se. „To rozhodně.“

Měla skořicovou pleť a ve tvaru jejích úst, nosu a očí bylo cosi egyptského, takže Malone usoudil, že některý její předek nejspíš pocházel z Blízkého východu.

„Jsem Cotton Malone.“

„Jak jste poznal, že já jsem ten, s kým se máte sejít?“

Ukázal na hnědou obálku položenou u podstavce dalekohledu. „Vidím, že si nepřipadáte jako na důležité misi.“ Usmál se. „Vyřizujete pochůzku?“

„Tak něco. Přijela jsem si sem zalyžovat. Konečně mám týden volna a splnila jsem si dávné přání. Stephanie mě požádala, jestli bych s sebou nevzala tohleto,“ mávla rukou směrem k obálce a vrátila se k prohlížení údolí. „Jestli vám to nevadí, budu se dál dívat. Stojí to euro a chci si to tam dole prohlédnout.“

Přejížděla dalekohledem německé údolí táhnoucí se na kilometry daleko.

„Máte nějaké jméno?“ zeptal se.

„Jessica,“ odpověděla, aniž odtrhla oči od okuláru.

Natáhl se po obálce.

Přehradila mu cestu botou. „Ne tak hrr. Stephanie mi kladla na srdce, ať se napřed ujistím, jestli chápete, že vy dva jste si teď kvit.“

Malone loni své bývalé nadřízené pomohl ve Francii. Řekla mu tenkrát, že mu dluží protislužbu a ať prý si ji vybere rozumně.

A to taky udělal.

„Souhlasím. Dluh je vyrovnán.“

Jessica se odvrátila od dalekohledu, tváře zčervenale větrem. „Slyšela jsem o vás vyprávět v Magellan Biletu. Jste hotová legenda. Jeden z původních dvanácti agentů.“

„Netušil jsem, že jsem tak populární.“

„Stephanie taky říkala, že jste skromný.“

Neměl náladu na komplimenty. Čekala na něj minulost. „Dáte mi ten spis?“

Zajiskřilo jí v očích. „Ovšem.“

Zvedl obálku a ze všeho nejdřív ho napadlo, jak něco tak tenkého může obsahovat odpověď na tolik otázek.

„Musí to být důležité,“ poznamenala.

Další ponaučení: Když na něco nechceš odpovídat, přejdi to. „Jste v Biletu už dlouho?“

„Několik let.“ Ustoupila od stojanu s dalekohledem. „Nijak zvlášť se mi tam nelíbí. Uvažuji o odchodu. Doslechla jsem se, že vy jste taky odešel předčasně.“

Při jejím lehkovážném chování se mu to od ní jevilo jako rozumný nápad. On sám si během dvanácti let služby vybral dovolenou jen třikrát a ani na chvíli nevypadl ze střehu. Paranoia patřila k mnoha rizikům povolání, která s sebou práce agenta nese, a ani dva roky dobrovolného důchodu ho z té choroby nevyčlily.

„Užijte si lyžování,“ popřál jí.

Zítra odletí zpátky do Kodaně. Dnes se zastaví v několika antikvariátech v okolí – profesionální deformace související s jeho novou profesí. Tou knihkupeckou.

Podívala se po něm a sebrala lyže a hůlky. „To taky mám v úmyslu.“

Opustili terasu a prošli téměř vylidněným návštěvnickým centrem. Jessica zamířila k lanovce, která ji odveze k lyžařským svahům, on k té druhé, která ho vysadí o tři kilometry níž na horském úpatí.

S obálkou v ruce nastoupil do prázdné kabiny. Potěšilo ho, že je v ní sám. Ale těsně předtím, než dveře zaklaply, vtrhli dovnitř muž se ženou. Drželi se za ruce. Obsluha zabouchla zvenčí dveře a kabina vyjela ze stanice.

Malone vyhlížel předním oknem.

Uzavřené prostory byly jedna věc, přelidněné uzavřené prostory zase jiná. Netrýznila ho klaustrofobie, ale pocit, že se nemůže volně pohybovat. V minulosti ho snášel – nejednou se ocitl pod zemí –, ale tíseň, kterou přitom zakoušel, patřila k příčinám, proč se u armády na rozdíl od otce nerozhodl pro ponorky.

„Pane Malone.“

Otočil se.

Žena na něj mířila pistolí.

„Vezmu si od vás tu obálku.“

2

Baltimore, Maryland

9:10

Admirál Langford C. Ramsey hrozně rád promlouval k davům.

Už na námořní akademii si poprvé uvědomil, jaký z toho má požitek, a během své více než čtyřicetileté kariéry vytrvale vyhledával kdejakou příležitost, jak si tu rozkoš dopřát. Dnes řečnil k národnímu shromáždění klubu Kiwanis, ačkoli pro šéfa námořní rozvědky to byl poněkud netypický počin. Žil ve světě utajovaných faktů, šeptandy a spekulací a jeho veřejné proslovy se omezovaly na příležitostná vystoupení před Kongresem. Poslední dobou však s požehnáním nadřízených hovořil na veřejnosti častěji. Žádné honoráře, žádné náklady, žádná omezení přístupu novinářů. Čím větší dav, tím líp.

A zájemců byla spousta.

Jeho dnešní vystoupení bylo už osmé za poslední měsíc.

„Přišel jsem, abych vám vyprávěl o něčem, o čem toho nejspíš moc nevíte. Dlouho to bylo zahaleno tajemstvím. Budu vám vyprávět o nejmenší americké atomové ponorce.“ Zahleděl se na pozorně naslouchající zástup. „Teď si jistě v duchu říkáte: Nezbáznil se? Nejvyšší představitel námořní rozvědky nám chce vykládat o supertajné ponorce?“

Pokýval hlavou.

„Přesně to mám v úmyslu.“

„Máme problém, kapitáne,“ řekl navigátor.

Ramsey podřimoval za křeslem kormidelníka. Kapitán ponorky, který seděl vedle něj, vstal a zadíval se na monitory.

V záběrech všech venkovních kamer se objevily miny.

„Kristeježíši,“ zamumlal kapitán. „Okamžitě zastavit. Dál už ani centimetr.“

Kormidelník uposlechl rozkaz a jeho prsty se rozběhly po přepínačích. Ramsey byl sice pouhý poručík, ale věděl, že když výbušniny leží delší dobu ve slané vodě, jsou mimořádně citlivé. Brázdili dno Středozemního moře těsně u francouzského pobřeží a ocitli se uprostřed smrtících pozůstatků druhé světové války. Stačí, aby trupem letmo zavadili o některý z těch kovových ostnů, a NR-1 se ze sféry přísného utajení odebere rovnou do říše věčného zapomnění.

Loď byla nejspecializovanější zbraní válečného námořnictva; podle návrhu admirála Hymana Rickovera ji tajně postavili za závratných sto miliónů dolarů. Byla všehovšudy 44 metrů dlouhá a 3,6 metru široká a měla jedenáctičlennou posádku – na ponorku byla miniaturní, ale geniálně zkonstruovaná. Dokázala sestoupit do hloubky 915 metrů a poháněl ji unikátní atomový reaktor. Vizuální kontrolu okolí umožňovaly tři průzory. Zvnějšku disponovala soustavou kamer a osvětlením exteriéru. K vyzdvihování předmětů sloužila mechanická ruka, na jejímž manipulačním ramenu byla k dispozici zařízení na uchycení i řezání. Na rozdíl od útočných plavidel a nosičů zbraní se ponorka NR-1 pyšnila jasně oranžovou věží, plochou nástavbou a mohutným skříňovým kýlem, pod nímž měla dvě vysouvací nákladní pneumatiky Goodyear plněné alkoholem, které jí umožňovaly popojíždět po mořském dně.

„Manévrovací motory, směr dolů,“ zavelel kapitán.

Ramsey si uvědomil, oč mu jde. Chce přišpendlit trup ke dnu. Šikovné. Na obrazovkách bylo víc min, než se dalo spočítat.

„Připravit se k vypuštění hlavních zátěžových nádrží,“ rozkázal kapitán. „Chci se vynořovat kolmo. Žádné kymáčení.“

V řídicí sekci vládlo ticho, takže tím víc vyniklo kvílení turbín, hukot vzduchu, sykot hydraulické kapaliny a elektronické pípání, které na Ramseyho ještě před chvílí působilo jako uspávací prášek.

„Pomalů a hladce,“ ozval se znovu kapitánův hlas. „Ať jde holka nahoru pěkně v klidu.“

Kormidelník se ujal řízení.

Ponorka nebyla vybavena kormidelním kolem. Místo něj měla čtyři páky převzaté z bojových stíhaček. To byla typická NR-1 – hypermoderní pohon a konstrukce, ale většina vybavení spíš z pravěku než z doby letů do vesmíru. Jídlo se připravovalo v laciné napodobenině trouby, jaká se používá na palubách běžných letadel. Manipulační rameno bylo pozůstatkem z jiného projektu námořnictva. Navigační systém, upra-

vená verze systému z transatlantických dopravních letounů, pod vodou prakticky nefungoval. Stísněné prostory pro posádku, záchod, který se v jednom kuse ucpával, a k jídlu jenom mražené hotové blafy nakoupené před vyplutím v nejbližším supermarketu.

„Žádný sonarový kontakt, než se ty miny objevily?“ zeptal se kapitán.

„Nic,“ odpověděl kdosi z posádky. „Zničehonic se před námi vynořily ze tmy.“

Do zátěžových nádrží se vehnal stlačený vzduch a ponorka začala stoupat. Kormidelník svíral oběma rukama řízení, připraven použít manévrovacích motorů, aby korigoval polohu.

Když se dostanou o nějakých třicet metrů výš, budou v bezpečí.

„Jak vidíte, z toho minového pole jsme se tenkrát dostali,“ řečnil Ramsey ke shromážděným lidem. „To bylo na jaře 1971.“ Pokýval hlavou. „Tak tak, už je to dávno. Byl jsem jedním z těch šťastlivců, kteří na NR-1 sloužili.“

Viděl ve tvářích posluchačů úžas.

„O té ponorce moc lidí neví. Postavili ji v polovině šedesátých let v úplné tajnosti, tehdy ji tajili dokonce i před většinou admirálů. Měla k dispozici nevídaná zařízení a mohla sestoupit třikrát hlouběji než kterákoli jiná. Nenesla žádné jméno, žádné zbraně ani torpéda, neměla oficiální posádku. Její mise byly tajné a řada z nich podléhá utajení dodnes. Ještě podivuhodnější je, že se dosud plaví po mořích; v aktivní službě je od roku 1969 a momentálně je druhou nejstarší sloužící ponorkou vůbec. Ale už není tak tajná, jako bývala. Používá se pro vojenské i civilní účely. Kdykoli je ve velké podmořské hloubce zapotřebí lidských očí a uší, povolají NR-1. Pamatujete se na ty historky o tom, jak Amerika napíchla transatlantické telefonní kabely a odposlouchávala Sověty? To bylo dílem NR-1. Když se roku 1976 zřítil do oceánu letoun F-14 se zdokonalenými řízenými střelami Phoenix, NR-1 je vyzdvihla dřív, než se to podařilo Sovětům. Po katastrofě *Challengeru* to byla právě NR-1, která našla raketový stupeň s vadným těsněním.“

Nic nezaujme obecnost tolik jako příběh a Ramsey jich měl z časů strávených na unikátní ponorce přehršel. Jenomže po technické stránce nebyla NR-1 ani zdaleka mistrovský kousek; usta-

vičně docházelo k nějakým poruchám a za to, že vůbec plula, vděčila především šikovnosti členů posádky. K čertu s manuály, ať žije vynalézavost – to bylo jejich motto. Skoro každý důstojník, který na NR-1 sloužil, se dočkal povýšení, jeho samotného nevyjímaje. Byl rád, že teď smí o NR-1 mluvit v rámci kampaně, při níž se vojenské námořnictvo snažilo získat vyprávěním o svých úspěších co nejvíc nových adeptů. Veteráni jako on vyprávět uměli a lidé, třeba právě ti, kteří ho teď poslouchají, budou opakovat všechno, co od něj uslyší. A prý je tu přítomen i tisk a ten se postará o ještě širší publicitu. *Admirál Langford Ramsey, náčelník Úřadu vojenské námořní rozvědky, při projevu na národním shromáždění klubu Kiwanis líčil přítomným...*

O úspěchu měl jasnou představu.

Vyšplhat co nejvýš.

Už přede dvěma lety měl jít do důchodu, ale byl nejvýše postaveným mužem tmavé pleti v armádě Spojených států a prvním starým mládencem, který kdy dosáhl na jednu z nejvyšších hodností ve vojenském námořnictvu. Tak dlouho plánoval, dával si takový pozor! Zachovával klidný výraz i tón, nemračil se a dával si záležet na upřímném, pokojném pohledu. Naplánoval si námořní kariéru s precizností podmořského navigátora. Nic mu ji nesmí překazit, zvláště když má cíl na dohled.

A tak se rozhlížel po přítomných a sebevědomým hlasem jim vyprávěl další příběhy.

Ale jeho mysl tížil problém.

Potenciální hrbol na silnici.

Garmisch.

Garmisch

Malone zíral na pistoli, ale zachovával klid. Posuzoval Jessiku příliš příkře. Jak vidno, i on sám vypadl ze střehu. Pokynul rukou k obálce. „Chcete tohle? Je to jen pár ochránářských letáků o horách, které jsem slíbil poslat naší pobočce Greenpeace. Připíšu si body za aktivitu.“

Kabina lanovky pokračovala v jízdě dolů.

„Pán je humorista,“ ušklíbala se žena.

„Uvažoval jsem o kariéře komika. Myslíte, že to byla chyba?“

Právě kvůli takovýmhle situacím odešel na odpočinek. Jako agent Magellan Billetu bral 72 300 dolarů ročně před zdaněním. Jako knihkupec si vydělal víc a bez rizika.

Anebo si aspoň myslel, že bez rizika.

Je namístě vrátit se ke starému způsobu uvažování.

A hrát o čas.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Byla malá a zavalitá, se světle hnědými, lehce narezlými vlasy. Něco málo přes třicet. Na sobě měla modrý vlněný kabát a zlatavý šátek. Muž byl oblečený ve vínovém plášti a zdálo se, že se řídí jejími pokyny. „Seber mu to,“ naznačila žena svému společníkovi pohybem pistole.

Vínový plášť vyškubl Maloneovi obálku.

Žena na okamžik sjela pohledem ke skalnatému úbočí ubíhajícímu za zamlženými okny. Malone toho využil, máchl zatatou levou rukou a odrazil hlaveň pistole stranou.

Žena zmáčkla spoušť.

Třeskla rána a oknem prolétla kulka.

Dovnitř se vevalil mrazivý vzduch.

Malone srazil druhou pěstí muže naznak na zem. Rukou v rukavici popadl ženu za bradu a praštil jí hlavou o okno. Po skle se rozběhla pavučina prasklin.

Žena ztratila vědomí a Malone ji odhodil na podlahu.

Vínový plášť se vymrštil na nohy a vrhl se po něm. Při rvačce se dopotáceli k protější stěně kabiny a tam se svalili na mokrou podlahu. Muž nasadil Maloneovi škrticí chvat a ten se překulil, aby se vyprostil. Zaslechl, jak žena něco mumlá, a uvědomil si, že za okamžik bude zase čelit dvěma protivníkům, z toho jednoho ozbrojenému. Rozevřenými dlaněmi uhodil muže přes uši. Výcvik u námořnictva ho patřičně poučil o tom, že uši patří k nejcitlivějším částem těla. V rukavicích byl ten chvat obtížnější, ale při třetí ráně muž zavyl bolestí a uvolnil sevření.

Malone ho ze sebe skopl a vyskočil na nohy. Jenže než stačil cokoli udělat, Vínový plášť ho zezadu znovu zahákoval paží pod krkem a přirazil mu tvář k oknu pokrytému námrazou.

„Ani hnout,“ poručil.

Zkroutil Maloneovi pravačku za záda. Malone se pokusil vymanit, ale Vínový plášť měl sílu.

„Říkal jsem ti, ať se nehýbáš.“

Malone se rozhodl dočasně podvolit.

„Panyo, jsi v pořádku?“ Vínový plášť zřejmě mluvil na tu ženu.

Malone zůstával přilepený obličejem k oknu, s očima upřenýma před sebe dolů, kam sjížděla lanovka.

„Panyo?“

Díval se na jeden z ocelových stožárů o nějakých padesát metrů dál, jak se rychle blíží. Vtom si uvědomil, že pod přimáčknutou levou rukou cítí cosi jako rukojeť. Zřejmě se při rvačce dostali ke dveřím.

„Panyo, ozvi se! Není ti nic? Seber pistoli.“

Vínový plášť mu šeredně tiskl krk i zkroucenou ruku. Jenže Isaac Newton měl pravdu. Proti akci vždycky působí reakce, stejně silná, ale v opačném směru.

Vytáhlá ramena stožáru už byla skoro u nich. Kabina ho mine tak těsně, že by se ho dalo dotknout.

Malone otočil rukojetí, odšoupl dveře a v témže okamžiku vyskočil ven do mrazivého vzduchu.

Vínový plášť to nečekal. Vymrštilo ho to obloukem ven z kabiny a tělem narazil na hranu stožáru. Malone se zahákoval za

klíku, kdežto jeho soupeře vmáčkl pohyb lanovky mezi kabinu a stožár.

Jeho výkřik rychle odumřel.

Malone se vysoukal zpátky do lanovky. Od úst mu šla pára. V krku ho páliło.

Žena se pracně zvedala.

Kopl ji do čelisti a znovu ji srazil na podlahu.

Odpotácel se dopředu a zadíval se dolů.

Na nástupišti lanovky stáli dva muži v tmavých převlečnicích. Posily? Zatím byl o tři sta metrů výš. Pod ním se až k úpatí horských svahů táhl hustý jehličnatý les s větvemi ztěžklými sněhem. Pohlédl na kontrolní panel. Tři světélka zářila zeleně, dvě červeně. Znovu se podíval z okna a uviděl, jak se blíží další vysoké stožáry. Natáhl se ke knoflíku označenému *anhalten* a zmáčkl ho.

Kabina sebou trhla a zpomalila, ale nezastavila. Zase Isaac Newton. Setrvačný pohyb se třením utlumuje postupně.

Sebral obálku pohozenou vedle ženina těla a zastrčil si ji pod bundu. Našel pistoli a dal si ji do kapsy. Pak popošel ke dveřím a čekal, až se stožár přiblíží. Kabina se sunula pomaloučku, ale i tak bude skok nebezpečný. Odhadl rychlost a vzdálenost, zaměřil se na jeden příčný ocelový nosník a rukama v rukavicích po něm hmátl.

Náraz byl tvrdý, ale kožená bunda ho ztlumila.

Pod prsty mu zavrzal sníh, kterým byl nosník zapadáný.

Pevně se chytil.

Kabina lanovky sjela po laně ještě kus a o třicet metrů níž zastavila. Malone si dopřál několik hlubokých nádechů a pak doručkoval k žebříku na sloupu stožáru. Zpod rukou mu jako mastek vířil prašan. Došlápl gumovými podrážkami na zasněženou příčel žebříku. Viděl, že dole ze stanice vyběhli dva muži v tmavých pláštích. Přesně jak předpokládal – budou potíže.

Slezl po žebříku a seskočil na zem.

Byl o sto padesát metrů výš na zalesněném svahu.

Brodil se závějemi mezi stromy, až narazil na asfaltovou cestu, která obtáčela úpatí hory. O kus dál se vynořila stavba z hnědých šindelů obklopená zasněženými keři. Asi nějaká bouda pro lesníky. Od ní vedla širší odhrabaná asfaltka. Doběhl k brance

vedoucí na oplocený pozemek. Byla zamčená na visací zámek. Zaslchl motor auta namáhavě se drápajícího do kopce a přikrčil se za zaparkovaným traktorem. Zpoza zatáčky se vynořil tmavý peugeot, zpomalil a řidič si prohlížel vchod.

Malone se s pistolí v ruce připravil k boji.

Ale auto přidalo rychlost a dál šplhalo do kopce.

Mezi stromy zahlédl jinou úzkou asfaltovou stužku sbíhající dolů ke stanici lanovky.

Rozběhl se k ní.

Vysoko nad ním nehybně stála kabina lanovky. Uvnitř ležela v bezvědomí žena v modrém kabátě a kus opodál zůstal ve sněhu mrtvý muž ve vínovém plášti.

Ani jeden z nich Malonea nezajímal.

Tížil ho jiný problém.

Kdo se dozvěděl o té záležitosti mezi ním a Stephanií Nellevou?

4

Atlanta, Georgia

7:45

Stephanie Nelleová se podívala na hodinky. Dorazila do své kanceláře po sedmé a od té doby pročítala zprávy z terénu. Z jejich dvanácti agentů-právníků bylo momentálně v akci osm. Dva tvořili v Belgii součást mezinárodního týmu připravujícího obžalobu válečných zločinců. Jiní dva právě dorazili do Saúdské Arábie s úkolem, který se může ukázat jako nebezpečný. Čtyři další se nacházeli na různých místech v Evropě a Asii.

A jedna agentka byla na dovolené.

V Německu.

Magellan Billet už ze své podstaty neměl mnoho zaměstnanců. Kromě dvanácti právníků v něm pracovalo pět administrativních asistentů a tři pomocné síly. Stephanie na malém oddělení trvala. Míň očí a uší znamenalo menší pravděpodobnost úniku informací, a pokud věděla, během čtrnácti let existence Magellan Billetu z něj nikdy nic neprosáklo.

Odvrátila se od počítače a odsunula židli.

Její kancelář byla jednoduchá a účelná, na zbytečnosti si Stephanie nepotrpěla. Měla hlad, protože když doma před dvěma hodinami vstávala, vynechala snídani. Na jídle jí záleželo čím dál míň. Zčásti to vyplývalo z jejího osamělého života, zčásti z toho, že nenáviděla vaření. Rozhodla se, že si dá něco k snědku v kantýně. Bude to sice typická závodní strava, ale v žaludku jí kručelo. Možná si v poledne zajde někam na oběd – na pečenou rybu nebo něco podobného.

Vyšla z uzavřeného oddělení a kráčela k výtahům. V pátém patře budovy sídlilo ministerstvo vnitra a lidé ze zdravotních a sociálních služeb. Magellan Billet schválně zastrčili do kouta – tuctová cedulka hlásala všehovšudy MINISTERSTVO SPRA-

VEDLNOSTI, PRÁVNÍ ODDĚLENÍ – a Stephaniei ta anonymita vyhovovala.

Přijel výtah.

Když se dveře otevřely, vykročil z něj hubený čahoun s řídkými šedými vlasy a mírumilovnými modrými očima.

Edwin Davis.

Tvář se mu rozzářila úsměvem.

„Stephanie! Zrovna jdu za vámi.“

Okamžitě se v ní rozdrnčel výstražný signál. Jeden z náměstků prezidentova poradce pro národní bezpečnost. Zničehonic se objevil tady v Georgii, bez ohlášení. Z toho nekouká nic dobrého.

„Je milé nemuset za vámi do vězeňské cely,“ dodal.

Vybavilo se jí, za jakých okolností se Davis nečekaně vynořil naposled.

„Měla jste někam namířeno?“ zeptal se.

„Do kantýny.“

„Nevadilo by vám, kdybych se připojil?“

„Mám na vybranou?“

Usmál se. „Tak zlé to snad není.“

Sjeli do přízemí a našli si stůl. Davis upíjel stolní vodu z láhve a Stephanie pomerančový džus. Chuť k jídlu ji přešla.

„Neprozradila byste mi, proč jste se před pěti dny dívala do vyšetřovacího spisu o potopení *USS Blazek*?“

Skryla překvapení, že o tom ví. „Netušila jsem, že to vyvolá zájem Bílého domu.“

„Ten spis je tajný.“

„Neporušila jsem žádný zákon.“

„Poslala jste ho do Německa. Cottonu Maloneovi. Máte ponětí, co jste tím odstartovala?“

Její vnitřní radar vyhlásil plnou pohotovost. „Vaše zpravodajská síť funguje bezvadně.“

„Bez toho se nikdo z nás neobejde.“

„Cotton má prověrku na vysoký stupeň utajení.“

„Měl. Odešel do výslužby.“

To ji rozčílilo. „Když jste ho vtáhl do té polízanice ve střední Asii, bylo vám to jedno. A jistě byla taky přísně tajná. A když ho

prezident namočil do záležitosti Řádu zlatého rouna, taky vás to nezajímalo.“

Davisova uhlazená tvář se ustaraně svažila. „Vy netušíte, co se stalo před necelou hodinou na Zugspitzu, že ne?“

Zavrtěla hlavou.

Podrobně jí to vylíčil, pověděl jí o muži, který spadl z lanovky, o dalším, který vyskočil z těžé kabiny a sešplhal po ocelovém stožáru, a o ženě, kterou našli na podlaze v bezvědomí poté, co lanovka s prostřeleným oknem konečně sjela do dolní stanice.

„Který z těch dvou byl Cotton, co myslíte?“ zeptal se jí.

„Doufám, že ten, co utekl.“

Přikývl. „Našli tělo. Malone to nebyl.“

„Jak to všechno víte?“

„Nechával jsem tu oblast hlídat.“

Stephanie zbystrila. „Proč?“

Davis dopil vodu. „Odkakživa se mi zdálo divné, že Malone odešel z Billetu tak náhle. Po dvanácti letech prakticky ze dne na den.“

„Těch sedm lidí zabitých v Mexico City se na něm podepsalo. A byl to váš šéf, prezident, kdo ho nechal jít. Půjčka za oplátku, pokud si vzpomínám.“

Davis se tvářil zamyšleně. „Tak to v politice chodí. Lidé si myslí, že náš systém stojí na penězích,“ potřásl hlavou, „jenže on stojí na protislužbách. Jednou dáš, podruhé dostaneš.“

Zachytila v jeho hlase podivný tón. „Když jsem Maloneovi předala ten spis, taky jsem mu tím oplácela službu. Chce zjistit, jak to bylo s jeho otcem...“

„To nespadá do vaší pravomoci.“

Stephaniina podrážděnost přerostla v hněv. „Domnívala jsem se, že ano.“

Dopila džus a snažila se zahnat myriádu rozčilujících myšlenek, které se jí honily hlavou.

„Je to už osmatřicet let,“ poznamenala.

Davis hrábl do kapsy a položil na stůl flash disk. „Četla jste ten spis?“

Zavrtěla hlavou. „Vůbec jsem ho neměla v rukou. Poslala jsem jednoho svého agenta, aby opatřil kopii.“

Ukázal na flash disk. „Měla byste si ho přečíst.“

5

Závěry vyšetřovací komise USS Blazek

Jelikož dosud nebyly nalezeny žádné stopy po USS Blazek, komise se na svém druhém zasedání v prosinci 1971 zaměřila na předpokládané, nikoli skutečné události. U vědomí nedostatku hmotných důkazů se vynasnažila zamezit veškerým předpojatým pokusům ovlivnit vyšetřování nejpravděpodobnějších příčin tragédie. Práci komise komplikuje skutečnost, že existence ponorky je přísně tajná. Bylo vyvinuto maximální možné úsilí, aby důvěrná povaha ponorky samé i jejího posledního úkolu zůstala zachována. Po prozkoumání všech známých faktů a okolností spojených s potopením ponorky Blazek předkládá komise následující závěry:

Zjištěná fakta

1. USS Blazek je krycí označení. Skutečným předmětem vyšetřování je ponorka NR-1A, uvedená do provozu v květnu 1969. Jde o jedno z plavidel postavených v rámci utajovaného programu rozvoje ponorkového loďstva. Stejně jako NR-1 ani NR-1A nemá oficiální jméno, ale v důsledku této tragédie a zájmu veřejnosti, který nevyhnutelně vyvolala, jí bylo uděleno krycí označení. Oficiálně se však toto plavidlo nazývá NR-1A. Pro účely veřejných diskusí bude USS Blazek popisována jako zdokonalená ponorka, která byla v severním Atlantiku testována pro účely podmořských záchranných operací.

2. NR-1A byla dimenzována na ponor do 915 metrů. Servisní záznamy naznačují, že během prvních dvou let aktivní služby na ní opakovaně docházelo k mechanickým závadám. Žádná nebyla považována za konstrukční selhání, pouze za výzvu k překonání složitostí spjatých s novým modelem, jenž posouvá hranice možností podmořských technologií. Podobné provozní problémy zakouší též NR-1, což činí toto vyšetřování ještě naléhavějším, neboť toto plavidlo zůstá-

vá v aktivní službě a jakékoli případné závady je nutno identifikovat a odstranit.

3. Miniaturní atomový reaktor na palubě byl zkonstruován výlučně pro obě plavidla třídy NR. Ačkoli se jedná o novátorský typ vykazující problémy, nevyskytly se v souvislosti s potopením žádné známky úniku radiace, jež by naznačovaly, že příčinou katastrofy byla havárie reaktoru. Tímto zjištěním se ovšem nevylučuje možnost elektrické poruchy. Obě ponorky třídy NR opakovaně hlásily problémy s bateriemi.

4. Na palubě NR-1A se v okamžiku potopení nacházelo jedenáct mužů: Velitel CAPT Forrest Malone; zástupce velitele LCDR Beck Stvan; navigátor LCDR Tim Morris; lodní inženýr a spojař ET1 Tom Flanders; kontrola reaktoru ET1 Gordon Jackson; obsluha reaktoru ET1 George Turner; lodní elektrikář EM2 Jeff Johnson; obsluha interkomu IC2 Michael Fender; obsluha sonaru MM1 Mikey Blount; strojník IC2 Bill Jenkins; laborant MM2 Doug Vaught a specialista Dietz Oberhauser.

5. Akustické signály připisované NR-1A byly zachyceny na stanicích v Argentině a Jižní Africe. Přehled jednotlivých akustických signálů s uvedením stanic se nachází na následujících stranách pod záhlavím „Faktografická tabulka akustických událostí“. Jejich počet a frekvenci považují experti za důsledek prudkého uvolnění energie. Žádný expert nebyl schopen určit, zda se jednalo o explozi či implozi.

6. NR-1A operovala pod antarktickým ledovým příkrovem. Její kurz a skutečný cíl nebyly velitelství flotily známy, jelikož na její misi se vztahovalo přísné utajení. Pro účely tohoto vyšetřování obdržela komise údaj, že poslední známé souřadnice NR-1A byly 73° jižní šířky a 15° západní délky, 241,4 kilometrů na sever od mysu Norvegia. Pobyt v tak zrádných a poměrně nezmapovaných vodách znesnadňuje objevení jakýchkoli hmotných důkazů. K dnešnímu dni se po ponorce nenašly žádné stopy. Rozsah podmořského akustického monitoringu je bohužel v oblasti Antarktidy minimální.

7. Zkoumání NR-1, jež bylo provedeno za účelem zjištění, zda se na sesterském plavidle nenajdou nějaké zřejmé technické nedostatky, odhalilo, že záporné desky akumulátorů byly potaženy rtutí, aby se prodloužila jejich životnost. Použití rtuti je na podmořských plavidlech zakázáno. Proč u tohoto modelu došlo k nedodržení zákazu, není jasné. Pokud by se baterie na palubě NR-1A vznítily, k čemuž podle záznamů o opravách dříve došlo jak na NR-1, tak na NR-1A, následné rtuťové výpary by měly fatální účinek. Neexistuje však žádný důkaz požáru či selhání baterií.

8. Do míst poslední známé polohy NR-1A byla 23. listopadu 1971 vyslána ponorka USS Holden pod velením Zacharyho Alexandera. Speciální průzkumný tým ohlásil, že nenalezl po NR-1A žádné stopy. Důkladný sonarový průzkum nic neodhalil. Nebyla zachycena žádná radiace. Rozsáhlou pátrací a záchrannou akcí by se zřejmě dosáhlo jiných výsledků, avšak posádka NR-1A podepsala před vyplutím vyrozumění, že v případě katastrofy k pátrací a záchranné akci nedojde. Souhlas k tomuto mimořádnému opatření vydalo přímo Hlavní velitelství námořních operací tajným rozkazem, jehož kopii komise ověřila.

Závěry

Jelikož NR-1 setrvává v provozu, nemožnost nalézt NR-1A nijak nezbavuje příslušná místa povinnosti identifikovat a odstranit jakékoli napravitelné praktické pochybení, okolnost či závadu, jež snad může existovat. Po pečlivém zvážení chatrných důkazů komise shledala, že neexistuje žádná prokazatelná příčina potopení NR-1A. Je očividné, že ať už došlo k čemukoli, následky byly katastrofální. Avšak izolovanost místa, na němž se ponorka nacházela, jakož i skutečnost, že její plavba a komunikace nebyly monitorovány a že neměla podporu na hladině, činí veškeré závěry, k nimž by snad komise mohla dospět, čistě spekulativními.

Doporučení

V rámci pokračujícího úsilí získat dodatečné informace o příčinách této tragédie a zabránit další případné nehodě, k níž by mohlo

dojít na NR-1, by měl být okamžitě, jak to bude možné, proveden další mechanický průzkum NR-1 za využití nejpokrokovějších testovacích technik. Cílem testů by mělo být následující: Stanovit možná mechanická poškození, vyhodnotit jejich sekundární dopad, poskytnout dosud chybějící údaje pro vylepšení konstrukce a snad též určit, co se mohlo přihodit na NR-1A.

Malone seděl ve svém pokoji v Posthotelu. Z oken v prvním patře měl vyhlídku na Garmisch obkroužený pohořím Wetterstein s dominantním vrcholem Zugspitze, jenže pohled na ten vzdálený horský štít mu znovu připomínal, co se stalo přede dvěma hodinami.

Přečetl si zprávu komise. Dvakrát.

Předpisy námořnictva vyžadují, aby po každé námořní tragédii okamžitě došlo k ustavení vyšetřovací komise složené z vyšších důstojníků, která je pověřena zjistit pravdu.

Jenomže tohle vyšetřování byla jedna velká lež.

Jeho otec nebyl na misi v severním Atlantiku a *USS Blazek* dokonce vůbec neexistovala. Ve skutečnosti se jeho otec nacházel na palubě supertajné ponorky v Antarktidě a bůhví, co tam dělal.

Malone si pamatoval, co následovalo.

Severní Atlantik pročesaly lodě, ale žádné trosky nenašly. V tisku se naznačovalo, že *USS Blazek*, údajně ponorka s atomovým pohonem testovaná pro účely hlubokomořských záchranných operací, implodovala. Malone si vzpomínal, co řekl jeho matce muž v uniformě – nikoli viceadmirál z ponorkového loďstva, který by za normálních okolností doručil tragickou zprávu manželce velitele lodi, ale nějaký kapitán z Pentagonu: „*Byli v severním Atlantiku, v hloubce 365 metrů.*“

Buď lhal on, anebo válečné námořnictvo lhalo jemu. Žádný div, že zpráva zůstala tajná.

K haváriím amerických jaderných ponorek dochází jen zřídka. Od roku 1945 se potopily jen tři. *Thresher* kvůli vadnému potrubí. *Scorpion* v důsledku nevysvětlené exploze. A *Blazek*, příčina neznámá. Anebo přesněji řečeno NR-1A, příčina neznámá.

Ve všech novinových článcích, které během léta pročítali s Garym, se psalo o severním Atlantiku. Trosky se podle nich nenašly proto, že v těch místech je moře hluboké a jeho dno připomíná spleť kaňonů. Maloneovi to bylo odjakživa divné. Ve velké hloubce se mohl trup ponorky zbortit, takže by ho zaplavila voda, ale trosky by nakonec vypluly na hladinu. Navíc námořnictvo monitoruje v té oblasti podmořské zvuky. Vyšetřovací komise uvedla, že byly zachyceny akustické signály, ale prakticky nic prý neobjasnily a zaslechlo je příliš málo uší, než aby se jim dal přikládat význam.

Sakra.

Sloužil ve válečném námořnictvu, vstoupil do něj dobrovolně, složil přísahu a dodržoval ji.

Oni ne.

Když se ponorka kdesi v Antarktidě potopila, nepročesala tu oblast žádná flotila, která by prozkoumávala hlubiny sonarem. Nikdo neshromáždil svědectví, mapy, náčrty, dopisy, fotografie ani rozkazy, které se k případu vztahovaly. Všehovšudy jedna všivá loď, třídní pátrání a čtyři stránky nicneříkající zprávy.

V dálce se rozezněly zvony.

Malonea popadla chuť mlátit pěstí do zdi. Jenže k čemu by to bylo?

Místo toho sáhl po mobilním telefonu.

6

Kapitán Sterling Wilkerson z Vojenského námořnictva Spojených států sledoval přes zamrzlé okno Posthotel. Našel si diskrétní pozorovatelnu na opačné straně ulice v rušném McDonaldu. Venku před výlohou přecházeli sem a tam chodci, zachumlaní do kabátů, které je chránily proti mrazu a vytrvalému sněžení.

Garmisch tvořilo bludiště přečpaných uliček a pěších zón. Připomínal jedno z těch maličkých městeček, jaká se prodávají v hračkárnách – barevné alpské domečky uhnížděné ve vatě a hustě posypané umělými vločkami. Turisty sem lákalo nádherné okolí a zasněžené svahy. On sám přijel kvůli Cottonu Maloneovi a před chvílí viděl, jak ten bývalý agent Magellan Billetu, momentálně knihkupec, zabil jakéhosi muže, vyskočil z kabiny lanovky, doběhl k dolní stanici a ujel ve svém pronajatém voze. Wilkerson ho sledoval, a když si Malone namířil rovnou k Posthotelu a zmizel uvnitř, zaujal pozorovací stanoviště naproti, pochutnával si na pivu a čekal.

Věděl o Cottonu Maloneovi všechno.

Pochází z Georgie. Osmačtyřicet let. Bývalý důstojník námořnictva. Absolvent právnické univerzity v Georgetownu. Právník v úřadu hlavního vojenského prokurátora. Agent ministerstva spravedlnosti. Předě dvěma lety se zamíchal do přestřelky v Mexico City, kde utržil svoje čtvrté zranění ve službě a zřejmě se dostal za hranici toho, co snese; rozhodl se pro předčasný odchod do výslužby a prezident mu ho osobně povolil. Vzdal se důstojnické hodnosti, odstěhoval se do Kodaně a otevřel si tam antikvariát.

To všechno Wilkerson chápal.

Dvě věci ho však mátlly.

Za první jméno Cotton. V Maloneově osobním spisu se uvádělo, že se jmenuje Harold Earl a neobvyklá přezdívka se nikde nevysvětlovala.

A za druhé, jak důležitý je pro něj otec? Anebo přesněji, vzpomínka na otce? Vždyť zemřel před osmatřiceti lety.

Přihrnul si piva.

Záleží na tom ještě?

Zřejmě ano, protože Malone kvůli materiálům, které mu poslala Stephanie Nelleová, zabíjel.

Venku se zvedl vítr a rozvířil sněhové vločky. Kolem projely malebné saně tažené dvěma klusajícími koňmi. Pasažéři se choulili do kostkovaných pokrývek a kočí poškubával otěžemi.

Wilkerson měl pro lidi Maloneova ražení pochopení.

Sám byl stejný.

Sloužil u námořnictva už jedenatřicet let. Na námořního kapitána to dotáhlo jen málo lidí, na admirality ještě méně. Jedenáct let už byl přidělen k námořní rozvědce, posledních šest let sloužil v zámoří a povýšil na staničního náčelníka v Berlíně. Jeho služební záznamy přetékal úspěšnými misemi a drsnými úkoly. Pravda, jakživ neskákal z lanovky, ale nebezpečím čelil.

Podíval se na hodinky. 16:20.

Život je krásný.

Loňský rozvod s druhou manželkou ho přišel celkem lacino. Odporučela se prakticky bez fanfár. Shodil devět kilo a přebarvil si světlé vlasy na kaštanový odstín, čímž navenek omládl o deset let a už nevypadal na svých třiapadesát. Oči získaly nový lesk díky francouzskému plastickému chirurgovi, který mu odstranil přebytečné záhyby z víček. Další specialista ho zbavil brýlí a kamarád zaměřující se na výživu ho naučil, jak si pomocí vegetariánské diety uchovávat životní energii. Silný nos, výrazné obočí a ostře řezanou tvář ještě zúročí, až se konečně dočká povýšení mezi vlajkové důstojníky.

Admirál.

Takový cíl si stanovil.

Dvakrát ho přeskočili. Víc šancí obvykle vojenské námořnictvo neposkytovalo. Ale Langford Ramsey mu slíbil třetí.

Mobil zavibroval.

„Touhle dobou už si Malone přečetl ten spis,“ ozvalo se, když přijal hovor.

„Do posledního slova, tím jsem si jistý.“

„Pošťouchněte ho k akci.“

„Na muže jako on se nedá pospíchat,“ namítl.

„Ale dají se patřičně nasměrovat.“

Neudržel se a řekl: „Čeká to na objevení tisíc dvě stě let.“

„Tak ať už to nečeká o nic déle.“

Stephanie u svého pracovního stolu dočítala zprávu vyšetřovací komise. „Všechno to zfalšovali?“

Davis přikývl. „Ta ponorka vůbec nebyla v severním Atlantiku.“

„Jaký to mělo smysl?“

„Rickover nechal postavit dvě lodi NR. Byla to pro něj srdeční záležitost. V době vrcholící studené války do nich vrazil hotové jmění, ale nikdo se nijak zvlášť nezdráhal investovat dvě stě milionů dolarů, pokud tím trumfneme Sověty. Jenže se příliš pospíchalo. Bezpečnost šla stranou, hlavně už aby to bylo. O existenci těch ponorek skoro nikdo nevěděl, jenomže potopením NR-1A vznikly potíže. Ponorka jako taková, její posláním – prostě vyvstala spousta zneklidňujících otázek. A tak se námořnictvo radši schovalo za národní bezpečnost a vyrukovalo s krycí historikou.“

„Po přeživších pátrala jen jediná loď?“

Přítakal. „Souhlasím s vámi, Stephanie, že Malone má právo si to přečíst. Je ale otázka, jestli je to nejrozumnější.“

Nezaváhala s odpovědí ani na vteřinu. „Rozhodně ano.“ Vzpomněla si na svou vlastní bolest nad nevysvětlenými okolnostmi manželovy sebevraždy a synovy smrti. Malone jí pomohl obojí rozřešit a právě za to se mu cítila zavázána.

Telefon na stole zabzučel a jeden z jejích zaměstnanců jí oznámil, že na lince je Cotton Malone a chce s ní mluvit.

Zalétla k Davisovi udiveným pohledem.

„Po mně se nedívejte,“ ohradil se. „Já mu ten spis nedal.“

Držela si sluchátko u ucha, ale Davis ukázal na hlasitý odposlech. Moc se jí to nezamlouvalo, ale zapnula ho, aby mohl poslouchat.

„Stephanie, dovol, abych tě nejdřív upozornil, že na nějaké kecy nemám náladu.“

„Já ti taky přeju dobrý den.“

„Přečetla sis tu zprávu, než jsi mi ji poslala?“

„Ne.“ Což byla pravda.

„Přátelíme se už dlouho. Vážím si toho, cos pro mě udělala, jenže potřebuju ještě něco a bez vyptávání.“

„Myslela jsem, že jsme si kvit,“ zkusila to na něj.

„Připočítej mi to k účtu.“

Bylo jí jasné, co bude chtít.

„Jde mi o loď válečného námořnictva,“ řekl. „Holden. V listopadu 1971 ji poslali do Antarktidy. Rád bych věděl, jestli kapitán ještě žije – jmenoval se Zachary Alexander. Pokud ano, tak kde? A pokud už je pod kytíčkama, žije některý z jeho důstojníků?“

„Předpokládám, že mi neřekneš, proč tě to zajímá.“

„Už sis tu zprávu přečetla?“ zeptal se.

„Proč se ptáš?“

„Z tvého hlasu slyším, že ano. Takže důvod znáš.“

„Před chvílí mi řekli, co se seběhlo na Zugspitzu. Teprve pak jsem se rozhodla, že si to přečtu.“

„To byli tvoji lidé, tam dole pod kopcem?“

„Moji ne.“

„Jestli jsi tu zprávu četla, tak víš, že ti prevítí lhali. Nechali tu ponorku osudu. Můj otec a těch deset ostatních možná dřepěli na dně a čekali na záchranu. Na pomoc, která nikdy nedorazila. Chci vědět, proč to námořnictvo udělalo.“

Očividně zuřil. Ona taky.

„Chci mluvit s nějakými důstojníky z *Holdenu*,“ prohlásil. „Najdi mi je.“

„Přijedeš sem?“

„Hned jak je najdeš.“

Davis přikývl na znamení, že souhlasí.

„Dobře. Zjistím, kde jsou.“

Ta šaráda jí začínala lézt na nervy. Edwin Davis sem nepřišel bezdůvodně. Sehráli s Malonem nějakou hru. A s ní vlastně taky.

„Ještě něco,“ řekl Malone. „Když tedy víš o té lanovce. Ta žena, co v ní byla... Div jsem z ní nevymlátil duši, ale potřebuju ji najít. Zatkli ji, anebo ji nechali jít? Jak to s ní dopadlo?“

Davis pohybem rtů naznačil *Řekněte, že mu zavoláte zpátky.*

Tak a dost. Malone je její přítel. Stál při ní, když to nejvíc potřebovala, takže je načase vyklopit mu, co se děje – Edwin Davis ať táhne k čertu.

„Beru to zpátky,“ ozval se najednou Malone.

„Cože?“

„Zrovna jsem ji našel.“

7

Garmisch

Malone stál u okna v prvním patře hotelu a díval se dolů na rušnou ulici. Směrem k zasněženému parkovišti u restaurace McDonald's poklidně kráčela ta žena z lanovky, Panya. Restaurace se nacházela v typickém bavorském stavení a upozorňovalo na ni jen nenápadné logo se žlutými oblouky a několik poutačů za výlohou.

Pustil krajkové záclony. Co tu pohledává? Že by utekla? Anebo ji policie prostě pustila?

Popadl koženou bundu a rukavice a nacpal si do kapsy pistoli, kterou jí sebral. Vyšel ze svého hotelového pokoje a navenek lhostejně, ale přitom obezřetně sešel do přízemí.

Venku bylo jako v mrazničce. Pronajaté auto měl zaparkované hned před vchodem. Na druhé straně ulice uviděl tmavý peugeot, ke kterému žena prve mířila – zrovna zapnul pravý blinkr a vyjížděl z parkoviště.

Malone naskočil do auta a vyrazil za ním.

Wilkerson dorazil zbytek piva. Všiml si, že když kolem restaurace prošla žena z lanovky, pohnuly se naproti v okně v prvním patře záclony.

Správné načasování dokáže divy.

Myslel si, že se Malone nenechá vyprovokovat.

Ale spletl se.

Stephanie měla vztek. „V tomhle nejedu,“ oznámila Edwinu Davisovi. „Zavolám Cottonovi zpátky. Klidně mě vyhoďte, je mi to fuk.“

„Nejsem tu oficiálně.“

Podezíravě si ho změřila. „Copak prezident o tom neví?“

Zavrtěl hlavou. „Tohle je osobní záležitost.“

„Budete mi muset vysvětlit důvod.“

Prozatím byla s Davisem v osobním kontaktu jen jednou a neměla na to nejlepší vzpomínky, ohrozil ji na životě. Ale zjistila, že není žádný hlupák. Měl dva doktoráty, z americké historie a mezinárodních vztahů, a nádavkem mimořádné organizační schopnosti. Oplýval galantností a srdečným vystupováním, podobně jako sám prezident Daniels. Postřehla, že okolí – ji nevyjímaje – má sklon ho podceňovat. Třem ministrům zahraničí pomáhal stavět do latě rozklížené ministerstvo. Momentálně pracoval pro Bílý dům jako náměstek poradce pro národní bezpečnost a pomáhal vládě zdolat poslední tři roky závěrečného volebního období.

A přesto teď tenhle kariérní úředník otevřeně porušuje předpisy.

„Myslela jsem, že jediný potřeštěnec jsem tu já,“ poznamenala.

„Neměla jste dopustit, aby se ten spis k Maloneovi dostal. Ale když už se stalo, usoudil jsem, že potřebuji vaši pomoc.“

„Jakou?“

„Musím splatit dluh.“

„Jelikož jste v postavení, kdy ho můžete splatit? Svým vlivem a pravomocemi v Bílém domě?“

„Tak nějak.“

Povzdechla si. „Co po mně chcete?“

„Malone má pravdu. Potřebujeme se dozvědět víc o *Holdenu* a jeho důstojnících. Jestli jsou někteří ještě naživu, musíme je vypátrat.“

Malone sledoval peugeota. Po obou stranách se zvedaly k nebi zubaté horské štíty s cákanci sněhu. Silnice lemovaná majestátním procesím vysokých stromů s tmavými kmeny se v serpentinách svažovala k severu, pryč od Garmische. Na té malebné scénérii by si smlsnul každý turistický průvodce. Takhle na sklonku podzimu se tu brzy stmívalo – ještě nebylo ani pět a denní světlo už se skoro vytratilo.

Hmátl na sedadlo spolujezdce po mapě okolí a zjistil, že vjíždějí do vysokohorského údolí v pohoří Ammergebirge, které se táhne

několik kilometrů od úpatí Ettaler Mandl, hory s úctyhodnou výškou přes šestnáct set metrů. Poblíž hory byla na mapě tečka označující vesnici, do níž právě on i sledovaný peugeot vjížděli. Malone zpomalil.

Viděl, že jeho kořist prudce zabočila na parkovací místo před mohutnou budovou s bílým průčelím, jednopatrovou a přísně symetrickou, s řadami obloukových oken. Nad ní se uprostřed tyčila vysoká kupole a po stranách dvě menší vížky se střechami ze zčernalé mědi. Dům zalévalo světlo.

Bronzová cedule hlásala ETTALSKÉ OPATSTVÍ.

Žena vystoupila z vozu a zmizela v klenutém vchodu.

Zaparkoval a vykročil za ní.

Vzhledem k větší nadmořské výšce tu bylo mnohem chladněji než v Garmischi. Měl si vzít teplejší kabát, ale nosil ho strašně nerad. Stereotypní představa špióna v dlouhém nepromokavém kabátě je leda k smíchu. Příliš to omezuje v pohybu. Strčil si ruce v rukavicích do kapes bundy a sevřel v pravačce pistoli. Po betonovém chodníku došel na vnitřní dvůr kláštera, obestavěný barokními křídly a velký jako fotbalové hřiště. Pod botami mu vrzal sníh. Žena vyběhla po stoupající cestě ke dveřím, které patrně vedly do kostela.

Trousili se jimi dovnitř i ven lidé.

Dal se do klusu, aby ji dohonil; do ticha zazníval jen dusot podrážek na zmrzlém chodníku a vzdálené kukání kukačky.

Vstup do kostela tvořil gotický portál s ozdobným tympanonem plným biblických výjevů. Když Malone vešel, oči mu okamžitě padly na fresky v kupoli znázorňující nebesa. Interiér kostela přímo hýřil sochami, andělíčky, ornamentální štukovou výzdobou a plejádou zářivých odstínů zlaté, růžové, šedé a zelené, až ze všech těch barev přecházel zrak. Malone viděl barokní kostely už dřív a většinou byly tak přeplácené, že se vlastní stavba pod výzdobou ztrácela, ale tady ne. Tady se výzdoba podřídila architektuře.

Kolem se hemžili lidé a další seděli v kostelních lavicích. Žena, kterou sledoval, byla asi patnáct metrů napravo před ním, hned pod kazatelnou, a mířila k dalšímu vchodu s reliéfním tympanonem.

Prošla jím a zavřela za sebou těžké dřevěné dveře.

Zastavil se a zvažoval možnosti.

Nemá na vybranou.

Došel ke dveřím a vzal za železnou kliku. V pravačce dál tiskl pistoli, ale nechal ji zastrčenou v kapse.

Uvolnil západku a dveře povolily.

Místnost za nimi byla menší, s klenutým stropem podepřeným štíhlými bílými sloupy. Stěny také přetékal barokní výzdobou, ale méně nápadnou. Nejspíš to byla sakristie. Jediný nábytek tvořily dva vysoké sekretáře a dva stoly. U jednoho stály dvě ženy – ta z lanovky a ještě jedna další.

„Vítejte, pane Malone,“ řekla ta neznámá. „Čekám na vás.“

Maryland

12:15

Dům byl opuštěný, okolní lesy liduprázdné, ale vítr přesto šeptal jeho jméno.

Ramseyi.

Zarazil se uprostřed kroku.

Neznělo to jako hlas, spíš jako zaševelení, které přivál zimní vítr. Vešel dovnitř otevřenými zadními dveřmi a teď stál v prostorném pokoji, kde bylo plno nábytku přikrytého špinavými hnědými povlaky. Za okny v protější stěně se rozprostírala louka. Ztuhl na místě a napjal uši. Přesvědčoval se, že svoje jméno vlastně neslyšel.

Langforde Ramseyi.

Opravdu to někdo řekl, anebo to byla jen halucinace vyvolaná tím přízračným prostředím?

Ze svého vystoupení na schůzi kiwaniánů odjel na marylandský venkov sám. V civilu. K postavení náčelníka námořní rozvědky patřilo, že na sebe nemá zbytečně upozorňovat, a tak se pokud možno vyhýbal uniformám i služebním autům s řidičem. Venku na zmrzlé zemi nezahlédl žádný náznak, že by tu poslední dobou někdo byl, a plot z ostnatého drátu už dávno zrezivěl. Dům obklopoval nahodilý slepenec různých přístaveb, hodně oken bylo rozbitých a ve střeše zela díra, kterou se nikdo ani nepokusil opravit. Odhadoval, že to tu postavili v devatenáctém století, a tehdy to jistě bylo elegantní venkovské sídlo, ale teď rychle chátralo.

Vítr neutichal. Předpověď počasí naznačovala, že se sněžení konečně přesouvá na východ. Zadíval se na dřevěnou podlahu a pokoušel se v té špíně rozeznat nějaké stopy, ale našel jen svoje vlastní šlépěje.

Někde daleko v domě se ozvala rána. Rozbité sklo? Třesnutí kovu? Těžko říct.

Už dost té šaškárny.

Rozepnul si kabát, vytáhl automatickou pistoli Walther a co nejtížeji zahrnul doleva. Chodba se nořila do hlubokého šera, z něhož ho bezděčně zamrazilo. Krůček za krůčkem se plížil na druhý konec.

Ozval se další zvuk. Zaškrábání. Zprava. A pak další. Cinknutí kovu o kov. Ze zadní části domu.

Zřejmě jsou tu vevnitř dva.

Dorazil na konec chodby a rozhodl se, že nejlepší bude prudce vyrazit kupředu – zvláště když ten kdosi nepřestával upozorňovat na svou přítomnost vytrvalým *ta-ta-ta*.

Zhluboka se nadechl, sevřel pistoli pevněji a vtrhl do kuchyně.

Z kuchyňské linky o tři metry dál na něj zíral pes. Byl to ohromný kříženec. Na hlavě mu stály nastražené uši, srst měl běžovou, vespod trochu světlejší a pod krkem bílou skvrnu.

Z hrdla se mu vydralo zavrčení. Vycenil ostré tesáky a zadní nohy se mu napjaly.

Vepředu v domě se ozvalo zaštekání.

Dva psi?

Ten v kuchyni seskočil na zem a pelášil zadními dveřmi pryč. Ramsey se rozběhl do přední části domu a ještě stačil zahlédnout, jak druhé zvíře utíká oknem.

Oddechl si.

Ramseyi.

Zdálo se, jako by se hvízdání větru zformovalo do souhlásek a samohlásek a zavolalo na něj. Nežřetelně a potichu, ale zavolalo.

Anebo že by ne?

Přinutil mozek, aby tu podivnost ignoroval, a vyšel z předního pokoje do chodby. Míjel další místnosti s přikrytým nábytkem a se stěnami, na nichž nepřízní živlů naskákaly puchýře. V jedné stálo nezakryté piano. Z obrazů pod látkovými povlaky číselna strašidelná prázdnota. Zajímalo ho, jaký druh umění se ukrývá vespod, a tak se zdržel a na některé se podíval – byly to sépiové tisky z časů občanské války, na jednom Jeffersonovo sídlo Monti-